

עפ"ג 32057/11/13 - מדינת ישראל נגד א.ד.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 32057-11-13 מדינת ישראל נ' ד. (אסיר) 06 פברואר 2014
בפני הרכב השופטים:
יגאל גריל, סגן נשיא [אב"ד]
שמואל ברלינר
ברכה בר-זיו
המערערות:
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד גב' שרון אייל
נגד
המשיב:
א.ד. (אסיר)
ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל כרמל

פסק דין

1. ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כבוד ס.נ., השופטת א. קנטור) מיום 10.10.13 בת"פ 13907-08-13.
2. המערער הורשע בעבירות של איומים (3 עבירות), הפרת הוראה חוקית (4 עבירות) וניסיון הפרת הוראה חוקית.
3. על פי עובדות כתב האישום, בהן הודה המערער, נאסר עליו להטריד את המתלוננת (אשתו באותה עת) וליצור עימה קשר בכל דרך ובכל מקום. ההחלטה ניתנה ביום 23.6.13 ונמסרה למערער ביום 11.7.13. המערער הפר את הצו ואיים על המתלוננת באמצעות בנו ובתו הקטינים ובאמצעות אישה נוספת.
4. בטיעון לעונש טענה המדינה כי העבירות שביצע המערער חמורות והתנהגותו מלמדת על מסוכנות ורכושנות כלפי המתלוננת. כמו כן טענה כי למשיב הרשעות קודמות. המדינה הציעה מתחם ענישה בין 12 ל- 16 חודשים וביקשה לאמץ את הרף העליון.
5. הסיגור טען כי תקופת הגירושין, שסמוך אליה נעברו העבירות, היתה תקופה קשה עבור המערער וכי המערער מצר ומתחרט על מעשיו, ומבין את הפסול בהם. המערער הודה בעובדות וחסך את העדת המתלוננת וילידו וניתן לראות בהודאתו חרטה עמוקה, כמו גם סכנה פחותה כי יעבור עבירות דומות בעתיד. הסיגור טען כי ענישה מחמירה תפגע גם בקטינים, שהמערער תומך בהם. הסיגור הציג פסקי

דין בהם נגזרו על נאשמים עונשי מאסר מותנה בלבד וביקש להסתפק בתקופת מעצרו של המערער ולהטיל עליו מאסר מותנה מרתיע צופה פני עתיד.

6. בגזר הדין קבע בימ"ש קמא כי לאור ניסוח כתב האישום וסמיכות הימים בהם בוצעו העבירות, הוא רואה בעבירות ארוע אחד ולפיכך יקבע מתחם הנע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר, בהתחשב בחומרת העבירות מחד ובנסיבות האישיות של הנאשם מאידך. בימ"ש קמא ציין כי לא מצא שהמערער השתקם או כי יש סיכוי שישתקם ולא מצא לחרוג מהמתחם שקבע. לפיכך, גזר בימ"ש קמא על המערער מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים, שיחושבו מיום מעצרו (4.8.13) וכן מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

7. בפנינו מבקשת המדינה להחמיר בעונשו של המערער. בהודעת הערעור נטען כי שגה בימ"ש קמא בהשיתו על המערער עונש מאסר בפועל נמוך באופן משמעותי מרף הענישה הנהוג במקרים כגון אלה המקרה שבפנינו.

המדינה טענה כי ההלכה קובעת כי יש להחמיר בעונשן של המורשעים בעבירות הנ"ל, על מנת למגר את התופעה, במיוחד במי שזו אינה הסתבכותו הראשונה עם החוק, ואשר הפגין בעבר דפוסי אלימות ומסוכנות כלפי הציבור (לחובת המשיב 8 הרשעות קודמות בעבירות רכוש, התפרצות, זיוף, גניבה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועוד).

המדינה הפנתה לפסיקה שקבעה כי יש להחמיר בענישה בעבירות אלימות והאיומים, וכנגד בנות זוג בפרט וטענה כי בימ"ש קמא לא נתן משקל ראוי לאינטרס הציבורי הקיים בשמירה על שלומה ובטחונה של המתלוננת לבין נסיבותיו האישיות של המשיב.

8. בפנינו חזרה באת כח המדינה על נימוקי הערעור וביקשה להחמיר בעונשו של המשיב. באת כח המדינה טענה כי המתלוננת הגישה הצהרת נפגע וכתבה שהיא חיה בפחד מתמיד מהמשיב וחוששת לצאת מביתה.

9. ב"כ המשיב היפנה למסמכים שלא עמדו בפני בימ"ש קמא בענין מצבו הבריאותי של המשיב, מצבו הכלכלי וכן מכתב שכתב המערער עצמו. לטענתו, פסקי הדין שהגישה המאשימה אינם תומכים בהחמרת הענישה. כמו כן טען כי העונש שהושת בגזר הדין אינו נופל באופן משמעותי ממתחם הענישה לו טענה המאשימה.

10. ב"כ המשיב טען גם כי הצו המקורי שניתן על ידי כבוד השופט סילמן בטל מעיקרו. כמו כן טען כי המדינה הגישה את הערעור ביום ה- 38 לאחר מתן גזר הדין, כאשר המשיב כבר עומד לקראת סיום ריצוי העונש.

11. ב"כ המשיב היפנה לפסקי דין (לרבות של מותב זה) בהם נגזר עונש של עבודות שירות בעבירות דומות).

12. בנסיבות שבפנינו - איננו מוצאים לנכון להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא.אכן, כל הצדדים מסכימים כי העבירות שבוצעו על ידי המשיב חמורות ורק חסד עשה בימ"ש קמא עם המשיב כאשר קבע כי העבירות מהוות אירוע אחד וגזר בגינו עונש כולל. מאחר והמדינה לא ערערה על קביעה זו, לא נוכל לתת לכך משקל לחומרא.

13. לא נעלמו מעינינו טענות ב"כ המשיב כנגד חוקיות הצו שניתן על ידי בית משפט השלום בקריות, אלא שהמשיב כלל לא העלה בפני בית משפט קמא טענה בדבר בטלותו של הצו. אדרבא, המשיב הודה בעובדות כתב האישום כשהוא מיוצג ע"י סניגור, ובהתאם לפיסקה א(1) של עובדות כתב האישום הומצא הצו למשיב על ידי חוקרת משטרה שמסרה לו עותק של הצו והקריאה לו את תוכנו.

לא זו אף זו: המשיב גם הורשע בעבירות איומים (3 עבירות) שחמורות הן בפני עצמן.

14. הענישה שהוטלה על המשיב נוטה אמנם לקולא, ואולם בית המשפט קמא פירט והסביר היטב בגזר הדין את השיקולים הרלוונטיים שהנחו אותו בגזירת עונשו של המשיב.

נתנו דעתנו הן לטענות שהעלתה המדינה בערעורה, והן לטענותיו של הסניגור, ואיננו סבורים שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא שגגה שיהא בה כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

15. לפיכך, אנו מורים על דחית הערעור.

ניתן היום, ו' אדר א' תשע"ד, 06 פברואר 2014, במעמד הנוכחים.

ב. בר זיו, שופט

**י. גריל, שופט
ס. נשיא,
אב"ד**

ש. ברלינר, שופט